

Verbondgenoot en wereldburger

Het lijkt wel of mensen niet verder kijken dan hun neus lang is, alsof de aardse wereld alles is wat er bestaat. Ja, zelfs op aarde vindt de ene groep mensen zich van meer importantie dan de andere. Geen mens lijkt geheel vrij te zijn van het 'übermensch' gevoel en dat heeft tot gevolg dat hij zichzelf belangrijker vindt dan de ander. Dat wekt weer gevoelens van jalousie, ergernis, ontevredenheid, afkeer en zelfs haat. Daarom staat de wereld bol van mensen en machten die elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Onverdraagzaamheid en afgunst lijkt de orde van de dag. Dit is niet alleen betreurenswaardig maar getuigt vooral van onvolwassenheid van de mensheid.

Een nietige aardbol

Wie de planeet aarde bezielt vanuit het geheel van het onvoorstelbaar immense universum, kan zich niet aan de indruk onttrekken dat het 'stofje' aarde in feite van weinig importantie, ja, verwaarloosbaar lijkt te zijn. In dit licht gezien heeft de mensheid zich altijd wel heel hoogmoedig opgesteld, zich niet realiserende hoe nietig zij in feite is. Wat meer bescheidenheid zou de mensheid niet alleen meer hebben gesierd maar vooral onderling veel ellende, vervolging en bloedige strijd hebben bespaard. Per slot van rekening hebben we het slechts over zeer nietige aardbewoners als we het hebben over de mensheid, een welhaast verwaarloosbaar 'kluitje' mensen in het heelal. Dat roept om een oprechte en meer afstandelijke kijk op de menselijke samenleving. Dat schreeuwt om eenheid, gelijkwaardigheid en gerechtigheid onder de wereldbevolking. Het is toch om je dood te schamen als ons minieme wereldje zou kunnen

worden waargenomen door andere 'werelden' in het heelal. Tot voorbeeld strekt de situatie op onze aardbol zeker niet.

Door schade en schande wijzer?

Laten we het maar niet over het verleden hebben. De geschiedenis van de mensheid kan bijna uitsluitend op zwarte bladzijden worden beschreven. Nog niet zo lang geleden stond de wereld in brand en teisterden de aardbewoners hun eigen wereld met de vernietigende kracht van miljoenen tonnen explosieven, waarvan de donder en de bliksem tot in eeuwigheid in het heelal zal doorklinken. Je zou toch mogen denken dat de mensheid zou leren van de fouten maar ook van het goede uit het verleden. Echter, er staan steeds weer nieuwe generaties op, die kennelijk lak hebben aan de ervaringen van het voorgeslacht en onbekommerd in de val lopen van de eigen wijsheid. En dan herhaalt zich telkens weer het drama van het menselijk tekort schieten en gebrek aan levenservaring.

Toch is er wel degelijk vooruitgang geboekt. Door de voortgaande ontwikkelingen op tal van gebieden wordt de wereld als het ware steeds 'kleiner' en worden de verschillende bevolkingsgroepen met hun diverse culturen steeds inniger bij elkaar betrokken. Geen land of natie kan zich meer terugtrekken in een 'splendid isolation'. Dat dwingt de wereldbevolking om na te denken over goede omgangsvormen. Daartoe is na de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog het intergouvernementeel instituut van de Verenigde Naties opgericht. Eén van de verworvenheden van de Verenigde Naties is de, helaas noch niet bindende, Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM). Toch wordt er door de meeste

‘beschaafde’ landen in de nationale wetgevingen wel degelijk rekening gehouden met de UVRM, terwijl op de andere landen druk wordt uitgeoefend om alsnog daartoe over te gaan. Ook dringt steeds meer het besef door dat de mensheid zorgvuldig dient om te gaan met de natuur. Men ziet nu in dat met de vernietiging van de natuur de bijl ook ligt aan de wortel van het bestaan van de mensheid zelf.

De wens van de Almacht

Misschien is het zinvol om je als gelovige voor te stellen dat ook de Almacht Jehowá (JHWH) onze wereld beschouwt van een ‘afstand’. Dan wordt het meteen duidelijk dat het natuurlijk de wens van de Almacht is dat de door hem met leven toegeruste aarde een

parel moet zijn in het heelal, een voorbeeld van zijn bedoelingen met de schepping. Die wens van de Almacht wordt echter door het overgrote deel van de mensheid met voeten getreden. Gedurende vele eeuwen heeft de mensheid zich onttrokken aan haar verantwoordelijkheid om van de aarde de mooiste planeet in het heelal te ‘maken’. Zelfs meer dan een miljard christelijke gelovigen onttrekken zich

aan die opdracht door te stellen dat zij, door hun, zoals zij beweren, door Adám en Chawwá veroorzaakte zondige natuur, daartoe nu eenmaal niet meer in staat zijn. Zij menen lijdzaam te moeten afwachten tot de Almacht Jehowá zelf ingrijpt om alles weer in de oorspronkelijke luister te herstellen. Dit is niet alleen een misleidende gedachte maar vooral een godslasterlijke. Maar ook in Joodse kringen wijkt men af van het oorspronkelijke Verbond. Veel aanwijzingen betreffende de moraal en ethiek heeft men ‘omgezet’ in religieuze rituelen. Dat heeft geleid tot het zogenaamde Joodse

leven, een Joodse cultuur met het toepassen van rituele handelingen die in sommige gevallen de gehele dag in beslag nemen. Het accent ligt dus meer op de uitvoering van de rituelen dan op eigen verantwoordelijkheid om gestalte te geven aan de ‘samenwerking’ met de Almacht tot heil van de wereld. Wie zich onttrekt aan zijn menselijke verantwoordelijkheid om zich in het hier en nu in te zetten voor de inmiddels noodzakelijke ‘genezing’ van een ‘zieke’ aarde en

mensheid, is in feite een schande voor het leven. Laat één ding duidelijk zijn, het is de wens en de inzet van de Almacht om samen met de mens de aarde te voltooien tot een lustoord. Om de mens in staat te stellen deze taak uit te voeren komt de Almacht de mens tegemoet met het Verbond. Dit Verbond houdt in dat geen enkel mens zich meer kan verontschuldigen en zich onttrekken aan zijn verantwoordelijkheid.

De werkwijze van de Almacht

De opdracht om de zieke aarde en mensheid te genezen is geen eenvoudige. Daarvoor is niet alleen een inspirerende visie noodzakelijk, maar vooral medewerking van de Almacht zelf. De Almacht zelf kent geen enkele twijfel. Hij bevestigt zijn medebetrokkenheid in het uitoefenen van die taak door met een samenwerkingsovereenkomst (Verbond) zich aan te bieden als partner. Daarbij vertrouwt de Almacht voor de realisering van het Verbond op de toegewijde medewerking van de mens, omdat die daartoe in staat is gesteld. Met zijn verstand kan de mens het

Verbond van de Almacht bestuderen en tot de enige conclusie komen dat de uitvoering van dit plan de zin en het doel van zijn leven is. Wie zijn medewerking aan dit plan wil verlenen zal de brede en alles omvattende visie van de Almacht onder ogen moeten zien. Het gaat de Almacht niet om een klein groepje mensen die met vallen en opstaan wel haar best wil doen om een klein beetje van dit plan in de praktijk te brengen. Het plan omvat de gehele mensheid. Ieder mens is in de ogen van de Almacht een ‘wereldburger’ en gelijkwaardig aan alle andere mensen. De werkwijze die de Almacht voor ogen staat is allesomvattend, het omvat de gehele aarde met alles wat erop leeft.

Het is nu de aangename tijd

De universele verklaring van de rechten en plichten van de mens is geen noviteit van de Verenigde Naties, maar is in feite al bekend zolang de mensheid bestaat. Want als schepsel is de mens een sociaal en zedelijk bewust wezen. Vanuit zijn eigen wezen kan de bewust levende mens min of meer tot een begrip komen waartoe hij leeft en op aarde is. Maar mocht dit bewustzijn enigszins zijn uitgehold dan heeft de mens nochtans geen excuus. Want de Almacht heeft zich aan mensen die zich bewust zijn van hun individuele verantwoordelijkheid persoonlijk bekend gemaakt en zijn bedoelingen met zijn getrouwen, en middels hen met de gehele wereld, zwart op wit laten optekenen door Mosjè en bovendien met eigen hand gekerfd in steen om de ‘eeuwigheidswaarde’ daarvan te onderschrijven.

Zijn bedoelingen heeft de Almacht vastgelegd in hét Verbond. Het is een overeenkomst tussen de Almacht en de mens. En die

overeenkomst houdt in dat geen mens behoeft te twifelen aan het succes van het uiteindelijke doel van het Verbond: de ‘genezing’ van de aarde en zij die daarop leven.

Er rest ieder mens op deze aarde slechts één keuzemogelijkheid: Het aanbod van de Almacht aannemen of afwijzen.

Wie het Verbond bestudeert komt tot de overtuiging dat het geen onmogelijke eisen stelt aan de mens. In feite kan ieder mens in zijn persoonlijke leven voldoen aan de termen van het Verbond. Hoe meer mensen de ‘moed’ hebben met het Verbond in te stemmen en hun leven in overeenstemming daarmee in te richten, des te meer de ‘genezing’ van mensheid en aarde gestalte zal krijgen. Men verzucht weleens: ‘Waren alle mensen wijs, de wereld was een paradijs’. Een simpele uitspraak die als volkswijsheid een bevestiging inhoudt van het plan van de Almacht.

Om het plan (Verbond) van de Almacht te laten slagen, moet een ieder vast houden aan dat éne en ‘eeuwige’ Verbond. Een eventueel nieuw en menselijk opgesteld plan naast het enige Verbond kan alleen maar verwarring stichten en onenigheid bewerkstelligen. Er kan dus geen sprake zijn van een zogenaamd nieuw verbond of

Talmoed in de plaats van het Verbond van de Almacht Jehoewá. Christelijke gelovigen dienen zich te realiseren dat de mens Jezus, op wie de christenheid zich beroept, gehoorzaamheid aan de wet verkondigde en opriep om vast te houden aan het Verbond. Voor hen zou de verkondiging van Jezus zelf meer gezag moeten hebben dan alle daarvan afwijkende theologie en dogmatiek die het instituut kerk in de loop der eeuwen heeft ontwikkeld. Maar ook Joodse gelovigen zouden zich onafhankelijk van het oordeel van Talmoed en de rabbijnen moeten opstellen en zich zelfstandig moeten oriënteren op alleen het Verbondsboek als de hoogste gezagsbron.

Het 'Rijk van de Almacht' omvat de gehele wereld. Ieder mens is geroepen een burger te zijn van dit vrederijk. De mens dient zich dus te beschouwen als een wereldburger en partner van de Almacht, voor wie ieder ander een gelijkwaardige medeburger en naaste is. Wie zich aldus opstelt weet wie hij is en waar hij voor staat. Het is de hoogste tijd.

N. Kooren.

